

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **J. L.**, zast. advokátem JUDr. Jiřím Stránským, se sídlem AK Jandova 8, Praha 9, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hl. město Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 5. 2008, č. j. 11 Ca 352/2006 - 72,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 5. 2008, č. j. 11 Ca 352/2006 - 72 **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále „městský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba ve věci vrácení přeplatku na důchodové dani za zdaňovací období 1991.

I.

Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Stěžovatel, jakožto podnikající fyzická osoba zapsaná v obchodním rejstříku měl povinnost podat v roce 1992 přiznání k důchodové dani a dani z objemu mezd za rok 1991 v souladu se zákonem č. 157/1989 Sb., o důchodové dani. Daňové přiznání i přes opakované výzvy nepodal; březnu 1993 správce daně vyměřil daň pomocí pomůcek, které si sám opatřil podle příjmových dokladů (zjištěné tržby za prodej zboží) a platebním

výměrem ze dne 31. 3. 1993 stanovil daňovou povinnost ve výši 23 385 300 Kč. Odvolání proti platebnímu výměru bylo zamítnuto, správní žaloba nebyla podána. V následujícím období opět stěžovatel nepodal daňové přiznání k dani důchodové, proto správce daně vyměřil daň platebním výměrem a po kontrole stanovil daň ve výši 14 927 500 Kč. Nezdaněné příjmy stěžovatele byly předmětem trestního oznámení, které správce daně učinil. Pro účely trestního řízení dle § 148 trestního zákona musí být jakožto jeden ze znaků skutkové podstaty trestného činu zkrácení daně přesně stanovena podle důkazů výše škody, není možno použít náhradního stanovení daně dle pomůcek; výše škody v trestním řízení je atributem, od kterého se odvíjí výše trestu. Protože stěžovateli však byla stanovena daňová povinnost pomocí pomůcek, byla trestní věc usnesením Městského soudu vrácena zpět státnímu zástupci k došetření. V rámci tohoto šetření byl vypracován znalecký posudek znalcem v oboru ekonomika, odvětví účetní evidence. V tomto znaleckém posudku ze dne 14. 12. 2003 bylo uvedeno, že použití pomůcek správcem daně je oprávněným postupem při absenci účetních dokladů, nicméně znalec stanovil daňové povinnosti podle dostupných dokladů, výsledku obviněných a jednotlivých svědků s tím, že v případě pochybností o určité obchodní operaci je respektovaná obhajoba obviněného, což je v souladu s účelem trestního řízení. Závěry znaleckého posudku se diametrálně lišily od zjištění správce daně, za rok 1991 vznikl rozdíl ve výši 3 034 424,86 Kč – tuto částku dluží správce daně; co se týče let 1992, 1993 a 1994 na daních dle analýzy znalce daňové povinnosti nevznikly.

Stěžovatel požádal dne 29. 6. 2005 správce daně o vrácení přeplatku ve výši 3 175 796,10 Kč s odkazem na usnesení Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 27. 7. 2004 a s odkazem na znalecký posudek, který byl v průběhu trestního řízení zpracován. Z výsledků trestního řízení a znaleckého posudku zjistil stěžovatel, že od něj správce daně vybral více, než měl, a to konkrétně o částku 3 175 796,10 Kč. Žádost správce daně ve smyslu ust. § 64 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále „zákon o správě daní“) zamítl. Stěžovatel podal odvolání, v němž namítal, že výsledky trestního řízení nemohou být správcem daně opomíjeny a správce daně je povinen vydat rozhodnutí v souladu s novými skutečnostmi zjištěnými v dané věci. Současně stěžovatel v odvolání připouští, že správce daně ještě není seznámen s výsledky šetření v rámci trestního řízení, a proto mu doporučuje porovnat věc s výše uvedeným znaleckým posudkem. Odvolací orgán dospěl v řízení k závěru, že postup správce daně byl v souladu se zákonem, neboť na osobním daňovém účtu již zrušených daní nebyl vykazován žádný vratitelný přeplatek.

Žalovaný v rozhodnutí o odvolání konstatoval, že daňové a trestní řízení jsou samostatnými druhy řízení se zcela jiným cílem, znalecký posudek není pro daňové řízení vyměřením daňových povinností, v daňovém řízení probíhá stanovení daně zcela jiným způsobem a řízení je založeno na zcela jiných zásadách. Žalovaný tak zcela přisvědčil správci daně v tom, že jakýkoli důkazní prostředek v trestním řízení není úkonem, který by měl za následek zneplatnění pravomocných a vykonatelných platebních výměrů vydaných správcem daně. Žalovaný uvedl, že výsledek trestního řízení vyústí v závěr, zda určité jednání pachatele naplnilo znaky skutkové podstaty trestného činu či nikoli a za tímto účelem byl také vypracován znalecký posudek, který v žádném případě nemůže být jakkoli porovnáván s platebními výměry vydanými v daňovém řízení. Názor znalce o existenci přeplatku vzniklý rozdílem mezi vypočítaným nedoplatkem v částce 6 210 220,96

Kč a výši daňové povinnosti na důchodové dani za rok 1991 v částce 3 175 796,10 Kč dle znaleckého posudku, nemůže ovlivnit zákonnost odvoláním napadeného rozhodnutí.

II.

Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2006, č. j. FŘ-13606/15/06 podal stěžovatel dne 6. 11. 2006 u městského soudu žalobu; v této obsáhle popisuje odůvodnění usnesení o zastavení trestního stíhání a poukazuje na znalecký posudek, z něhož dovozuje, že správce daně od něho vybral na dani více, než vybrat měl. Nesouhlasí se správcem daně v tom že zjišťování výsledku hospodaření v daňovém řízení správcem daně se provádí odlišným způsobem než v řízení trestním. Znalcem byly přezkoumávány všechny daňové doklady, znalecký posudek byl zpracován za použití stejných metod a zásad, jaké platí pro postup při účetních operacích. Namítá, že pokud správce daně dospěl k rozdílnému výsledku, stalo se tak v důsledku toho, že nepostupoval v souladu se zákonem, nepřihlédl k okolnostem svědčícím ve prospěch daňového subjektu. Stěžovatel požadoval zrušení rozhodnutí žalovaného a dále požadoval, aby žalovaný vrátil přeplatek ve výši 3 175 796,10 Kč.

V žalobě označil stěžovatel důkazy:

- Znalecký posudek Ing. S. V. (k vyžádání u Policie ČR SKPV hl. m. Prahy, Praha 1, Krakovská 14, mjr. Ing. D.)

- Rozhodnutí Městského státního zastupitelství č. j. KZv 102/95-304 ze dne 27. 7. 2004 (v příloze)

- Spisový materiál PČR sp. zn. MVV-2055/95, zejm. svědecké výpovědi osob uvedených v rozhodnutí MSZ (k vyžádání u policie, mjr. D.)

- Výslech znalce Ing. S. V.

Městský soud žalobu zamítl; v odůvodnění rozsudku přitom uvedl, že daňový přeplatek ve smyslu ust. § 64 odst.1 zákona o správě daní je částka platby převyšující splatnou daň, včetně příslušenství daně, z uvedeného potom vyplývá, že přeplatek vznikne tehdy, jestliže daňový subjekt uhradí na své daňové povinnosti více, než byl povinen. Aby bylo možno zjistit, zda u daňového subjektu vznikl přeplatek, tedy nastala situace, kdy daňový subjekt uhradil více než byl povinen, musí jít o daňovou povinnost již splatnou a musí být výše daňové povinnosti postavena najisto, tzn. musí být o ní příslušným orgánem pravomocně rozhodnuto. Soud dále konstatoval, že stanovisko znalce o tom, že došlo k vybrání vyšší částky, než ke které byl správce daně oprávněn, je pro posouzení otázky vzniku daňového přeplatku podle § 64 zákona o správě daní irelevantní, neboť znalecký posudek vydané pravomocné platební výměry nezrušil a ani zrušit nemohl, je proto nutno z nich vycházet. Předmětné platební výměry nejsou předmětem žaloby, tyto jsou přitom rozhodnutími, která jsou (resp. byla) samostatně přezkoumatelná soudem ve správním soudnictví, nelze je proto považovat ve vztahu k nyní projednávané žalobě za rozhodnutí podkladová ve smyslu ust. § 75 odst. 2 věta druhá zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“). Nic přitom nebránilo žalobci, aby se domáhal u soudu přezkoumání

dotčených platebních výměrů. Městský soud rovněž přisvědčil žalovanému v otázce odlišnosti daňového a trestního řízení, konstatoval přitom, že se jedná o zcela samostatná a odlišná řízení; v průběhu trestního řízení je posuzována otázka, zda došlo k naplnění skutkové podstaty některého z trestných činů, přičemž platí zásada, že jsou to orgány činné v trestním řízení, které musí prokázat, že k naplnění skutkové podstaty došlo s tím, že v případě pochybností je nutno rozhodnout ve prospěch obviněného či obžalovaného. Naopak v daňovém řízení platí zásada, že to je daňový subjekt, který prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván (§ 31 odst. 9 zákona o správě daní). V trestním řízení nadto není rozhodováno o daňové povinnosti, ale o tom, zda byl spáchán trestný čin.

Městský soud rozhodl při ústním jednání (dne 15. 5. 2008), neboť stěžovatel vyslovil nesouhlas s vyřízením věci bez jednání.

K žádosti stěžovatele mu byl v řízení o žalobě usnesením Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2008, č. j. 11 Ca 352/2006 - 55, ustanoven zástupcem advokát JUDr. Jiří Stránský.

Stěžovatel doručil dne 14. 5. 2008 (podáno poštovní přepravě dle obálky dne 12. 5. 2008) soudu žádost o odročení jednání, v níž uvedl, že z důvodu nemoci žádá o odročení jednání ve věci, neboť není schopen jednat před soudem. V měsíci červnu má podstoupit operaci, jakmile bude schopen k soudu se dostavit, bude soud informovat.

Městský soud žádosti o odročení nevyhověl s přihlédnutím k tomu, že jednání byl přítomen zástupce žalobce (viz protokol z ústního jednání ze dne 15. 5. 2008), ten v průběhu jednání odkázal na písemné vyhotovení žaloby. V návaznosti na vyjádření zástupce žalovaného, zástupce žalobce uvedl, že by bylo vhodné řízení přerušit, aby byla zajištěna přítomnost žalobce, přitom uvedl, že v daném případě došlo k ustanovení zástupce soudem, žalobce ustanoveného advokáta dosud nekontaktoval ze zdravotních důvodů a vždy hovořil o tom, že by se rád k věci samotné vyjádřil. Městský soud po krátké poradě návrh na přerušení řízení zamítl s odůvodněním, že rozhodující pro posouzení je stav věci ke dni vydání rozhodnutí, který je zřejmý ze spisového materiálu. Důvody zamítnutí návrhu na přerušení řízení městský soud opětovně uvedl v rozsudku, v němž dále konstatoval, že v daném případě se jednalo výlučně o posouzení právní otázky, tzn. zda vznikl přeplatek či nikoli, přitom tuto bylo lze posoudit i bez přítomnosti žalobce u ústního jednání.

III.

Proti rozsudku Městského soudu v Praze podal stěžovatel kasační stížnost. Její stěžejní námitkou je nesprávný postup soudu, který odňal stěžovateli možnost jednat před soudem; dále namítá, že soud věc po skutkové a právní stránce nesprávně zhodnotil a tím i vadně rozhodl. Stěžovatel uvádí, že onemocněl a soudu se řádně omluvil a doručil i potvrzení o pracovní neschopnosti a požádal o odročení jednání. Soud jednal nesprávně, když jeho žádosti nevyhověl, neboť neumožnil stěžovateli uplatnit před soudem svá procesní i hmotně-právní práva. Soud rovněž neprovedl navrhované důkazy, kterými svůj nárok prokazoval. Soud, dle stěžovatele, nevzal v úvahu podstatu věci, tj., že neměl dříve důvod napadnout dosavadní stav, tato potřeba nastala až poté, co znaleckým zkoumáním

bylo zjištěno, že došlo k nesprávnému odebrání finančních prostředků z majetku stěžovatele. Na věci nic nemění, že se tak stalo v trestním řízení, podstatné je, že se tak stalo relevantním způsobem, a to znaleckým zkoumáním. Proto stěžovatel postupoval správným způsobem, kdy reagoval na nové zjištění, že došlo ze strany finančního úřadu k odcizení jeho finančních prostředků. Stěžovatel se domnívá, že důkazy jím navrhované jsou sto prokázat jeho nárok. Z důvodu, že mu nebyla umožněna účast na jednání a soud neprovedl dokazování, došlo k vadnému rozhodnutí. Požaduje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil, současně požádal o ustanovení právního zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

Stěžovateli byl usnesením Městského soudu v Praze ze dne 24. 7. 2008, č. j. 11 Ca 352/2006 - 88 ustanoven zástupcem pro řízení o kasační stížnosti advokát JUDr. Jiří Stránský, stěžovateli bylo současně přiznáno osvobození od soudního poplatku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu z důvodů a v rozsahu uplatněném v kasační stížnosti. Ačkoli stěžovatel nepodřadil své námitky explicitně pod konkrétní ustanovení § 103 s. ř. s., je zřejmé, že uvádí důvod dle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou vytykající městskému soudu porušení stěžovatelova práva na spravedlivý proces tím, že mu nebyla umožněna účast na ústním jednání, když výslovně uvedl, že na něm trvá, ačkoli se soudu řádně omluvil ze zdravotních důvodů a požádal o odročení jednání. V důsledku postupu soudu stěžovatel neměl možnost účastnit se projednání své věci a vyjádřit se ke všem důkazům.

S právem na veřejné projednání věci souvisí zásada ústnosti, kterou Listina základních práv a svobod výslovně jako základní zásadu neuvádí, ale zakotvuje ji v čl. 96 odst. 2 Ústavy. Ovšem i tak vyplývá z čl. 38 odst. 2 Listiny, a to v tom smyslu, že každý má právo, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům

Součástí práva na spravedlivý proces je vytvoření prostoru pro to, aby účastník řízení mohl účinně uplatňovat námitky a argumenty, které jsou způsobitelné ovlivnit rozhodování soudu a s nimiž se soud musí v rozhodnutí náležitě vypořádat. Nejvyšší správní soud, jakkoli se přiklání k závěru městského soudu v tom, že provedení důkazů, resp. osobní účast stěžovatele v řízení, za situace, kdy byla posuzována toliko právní otázka, tedy zda stěžovateli vznikl, resp. mohl vůbec vzniknout přeplatek na dani ve smyslu ust. § 64 zákona o správě daní či nikoli, resp. to, zda mohl mít vliv znalecký posudek, zpracovaný pro účely trestního řízení, který stěžovatel navrhoval jako důkaz, potažmo samotná výpověď znalce a jiných osob, relevantní vliv na vznik tohoto přeplatku, byla-li již daňová povinnost pravomocně vyměřena v roce 1991, přitom stěžovatel nebrojil proti jejímu vyměření přípustnou žalobou, nemohlo mít na rozhodování soudu žádný vliv, nemohl odhlížet od konstantní soudní judikatury, zejména judikatury Ústavního soudu.

Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 2. 12. 2008, sp. zn. II. ÚS 323/07 konstatoval: „Zásadám spravedlivého procesu, vyplývajícím z Listiny základních práv a svobod (čl. 36 odst. 1), je nutno rozumět tak, že ve spojení s obecným procesním předpisem uplatněným v řízení před

obecným soudem, musí být dána účastníkovi řízení možnost vyjádřit se k věci samé a ke všem provedeným důkazům (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Tomuto procesnímu právu účastníka odpovídá povinnost soudu (při promítnutí shora uvedených postulátů fair procesu do jeho postupu) vytvořit účastníkovi řízení prostor k uplatnění jeho námitek a vyjádření ve vztahu k provedeným důkazům. Jestliže tak obecný soud neučiní, zatíží svoje rozhodnutí nejen vadami, spočívajícími v porušení obecných procesních principů, ale současně postupuje i v rozporu se zásadami, vyjádřenými v hlavě páté Listiny základních práv a svobod (především čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2) a v čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.“ Stejně tak např. v nálezu ze dne 19. 7. 2007, sp. zn. II.ÚS 138/07 se uvádí: „Podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti, a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Ústavní soud zdůrazňuje obecně platný princip, podle něhož případné zásahy do základních práv nebo svobod, a tedy i jejich omezení, musí být interpretovány restriktivně a nikoliv extenzivně. Zejména je třeba respektovat zásadu, že při omezení základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu a že taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena (čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod). Ústavní soud již dříve zaujal stanovisko, od kterého se nemínil odchýlit ani v tomto případě, že každý, kdo je účastníkem řízení před soudy, má právo se ve své věci takového řízení (jednání před soudy) osobně účastnit, bez ohledu na to, zda by jeho přítomnost měla vliv na vynesení rozhodnutí. Jestliže soud přítomnost účastníkům řízení neumožní - jak se stalo i v souzeném případě - lze v jeho postupu spatřovat porušení ústavního práva účastníka, daného čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. V nálezu sp. zn. II. ÚS 145/02 ze dne 17. července 2002 (Sbírka nálezů a usnesení ÚS, svazek č. 27, nález č. 95, s. 99) Ústavní soud uvedl, že podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, má každý právo na to, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti. Má-li být výše uvedené základní právo realizováno, musí být účastníkovi umožněno, aby se jednání mohl zúčastnit, takže účastník musí být o jeho konání soudem uvědoměn.“

Je pravdou, že stěžovateli byl k jeho žádosti ustanoven v řízení zástupcem advokát, který se ústního jednání účastnil. Městský soud tak dovozoval, že ochrana práv a zájmů stěžovatele je garantována, proto návrh na odročení jednání zamítl, přitom důvody svého postupu uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí.

Vycházejíc z ústavní judikatury, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ani účast právního zástupce neeliminuje ústavně zaručené právo samotného účastníka být osobně přítomen jednání soudu. V citovaném nálezu Ústavního soudu ze dne 19. 7. 2007 se rovněž uvádí: „Předvolání k jednání je proto třeba doručit nejen právnímu zástupci účastníka, ale i přímo účastníkovi řízení. K jednání tedy musí být účastník řízení soudem samostatně obeslán“.

Z výše uvedeného nelze, dle názoru Nejvyššího správního soudu, než dospět k závěru, že, je-li nutno o jednání soudu vyrozumět i samotného účastníka, který je nadto v řízení zastoupen právním zástupcem, musí být také tomuto účastníkovi dána reálná možnost jednání se účastnit, a to bez ohledu na skutečnost, zda je jednání přítomen jeho zástupce.

K otázce účasti a jednání u soudu a realizaci práva na spravedlivý proces se vyslovil několikrát Nejvyšší správní soud; např. v rozsudku ze dne 15. 12. 2005, č. j. 2 Afs 86/2005 - 55, (příst. na www.nssoud.cz) zdejší soud konstatoval: „*Nejvyšší správní soud odkazuje*

na obecnou zásadu prostupující napříč všemi procesními odvětvími, podle níž jednání soudu je určeno k projednání a rozhodnutí věci samé. Tato zásada má konkrétní odraz i v ustanoveních § 49 odst. 1, § 51 odst. 1 ve vazbě na § 53 odst. 1 s. ř. s. Jestliže tedy v projednávané věci bylo napadeno usnesení městského soudu, kterým byla odmítnuta žaloba z procesních důvodů (tzn. soud nerozhodoval ve věci samé), nelze v nenařízení jednání soudem spatřovat tvrzenou nezákonnost. Smyslem jednání před soudem je totiž především dokazování a v jeho rámci má být věc úplně, spravedlivě a bez průtahů projednána a také rozhodnuta. Tento smysl soudního jednání však zjevně není dán tam, kde podaný návrh procesně neobstojí a soud jej odmítne pro chybějící podmínky řízení, aniž by musel o těchto rozhodných skutečnostech vést dokazování. Rovněž tato námitka proto není důvodná.“

Uvedený rozsudek však na projednávanou věc nedopadá, neboť v případě stěžovatele se nejednalo o návrh, který byl odmítnut pro chybějící podmínky řízení, ale bylo rozhodnuto ve věci samé.

Dle § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen. Dle odstavce 2 téhož ustanovení stanoví-li tak tento zákon, rozhoduje soud bez jednání o věci samé i v dalších případech.

Přezkoumávaným rozsudkem soud žalobu zamítl pro nedůvodnost, takže zde nemohla mít místa aplikace ustanovení § 51 odst. 2 s. ř. s. citovaného výše, jelikož soudní řád správní připouští vydání rozsudku bez jednání kromě případů uvedených v odstavci prvním, pouze ruší-li soud napadené rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1, 2 s. ř. s., popřípadě vyslovuje-li jeho nicotnost.

Výše uvedené ustanovení presumuje předpoklady (fikci souhlasu), kdy může soud o žalobě rozhodnout bez jednání. Pravidlem při soudním rozhodování je vždy nařízení ústního jednání, aby byla zachována zásada ústnosti a veřejnosti soudního jednání (srov. též čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 96 odst. 2 Ústavy České republiky). Výjimkou z této zásady je možnost soudu projednat věc bez nařízení jednání, tato výjimka však musí být vykládána zejména s ohledem na zájmy účastníka řízení, neboť je to tento účastník řízení, o jehož právech se rozhoduje a tento účastník také s řízením disponuje.

Právo účastníka řízení na 1) veřejné projednání jeho věci v jeho přítomnosti včetně 2) možnosti se k věci vyjádřit, je v ústavně-právní rovině garantováno článkem 38 Listiny základních práv a svobod. Jeho porušení je důvodem ke zrušení rozhodnutí, jež je výsledkem řízení, v němž k takovému pochybení došlo, a vrácení věci soudu k dalšímu řízení.

V daném případě stěžovatel využil svého dispozičního práva a již v podané žalobě požadoval osobní účast při jednání a rovněž provedení navržených důkazů. Za situace, kdy soud rozhodl ve věci samé bez přítomnosti stěžovatele, který se řádně omluvil, bylo takovým postupem stěžovateli odepřeno jeho ústavně zaručené právo na veřejné a ústní projednání věci. Není přitom rozhodné, zda např. provedené důkazy (nebo jejich důvodné

neprovedení), popř. samotná účast stěžovatel v řízení mohly mít na rozhodování vliv. Nutno na druhou stranu však také konstatovat, že městský soud neodůvodnil, proč nevyhověl žádosti stěžovatele k odročení jednání, byla-li žádost stěžovatele s doloženou neschopenkou doručena soudu prokazatelně ještě den před jednáním a nic nenasvědčovalo kverulantskému a obstrukčnímu chování stěžovatele, když se jednalo o první žádost.

Lze tak uzavřít, že právo účastníka trvat na své přítomnosti u ústního jednání musí soud respektovat. V daném případě tímto způsobem městský soud nepostupoval, a proto Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než napadený rozsudek zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (ust. § 110 odst. 1 s. ř. s.).

V novém rozsudku rozhodne soud i o nákladech řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2008

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně
senátu